

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 sierpnia 2017 roku C. L. domagał się ustalenia, że wynikające z umowy oznaczonej numerem (...) zawartej w dniu 7 lutego 2017 roku między nim, a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w B., wierzytelności w kwocie: 129,00 zł z tytułu „opłaty przygotowawczej”, 1.311,00 zł z tytułu „wynagrodzenia prowizyjnego” oraz 300,00 zł z tytułu (...) nie istnieją ponieważ postanowienia umowy w tym zakresie, jako sprzeczne z dobrymi obyczajami, nie wiążą go jako konsumenta.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 roku, w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt I C 2309/17, Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo (punkt 1), przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu adw. W. G. kwotę 1.107 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną C. L. z urzędu (punkt 2) oraz odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu na rzecz pozwanej (punkt 3).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

Dnia 7 lutego 2017 roku C. L. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w B. umowę pożyczki oznaczonej numerem (...), na podstawie której otrzymał od pozwanego kwotę 1.750,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 3.720,00 zł i składała się m.in. z opłaty przygotowawczej w wysokości 129,00 zł, z wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 1.311,00 zł

i z wynagrodzenia z tytułu przyznania pożyczkobiorcy (...) w kwocie 300,00 zł. Powód zobowiązał się do spłaty kwoty 3.720,00 zł w 30 ratach miesięcznych po 124,00 zł. Warunki umowy nie były indywidualnie negocjowane z powodem.

W dniu 18 września 2017 roku strony zawarły pozasądową ugodę obejmującą spłatę pożyczki gotówkowej o numerze (...). Zgodnie z jej treścią, w związku z postawieniem pożyczki z dnia 7 lutego 2017 roku w stan wymagalności, (...) Spółka Akcyjna oświadczyła, że odstąpi od dochodzenia od C. L. części należności pod warunkiem spłaty przez dłużnika kwoty 3.486,00 zł w czterech miesięcznych ratach, których terminowa spłata oznaczać będzie odstąpienie przez wierzyciela od dochodzenia należnej mu pozostałości wierzytelności. Dłużnik (C. L.) ze swojej strony oświadczył, że odstąpi od dochodzenia od wierzyciela wszelkich roszczeń z tytułu umowy objętej ugodą. C. L. spłacił raty ustalone ugodą.

Na okoliczność sytuacji życiowej i majątkowej powoda Sąd Rejonowy ustalił, że powód pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym wraz z żoną. Małżonkowie utrzymują się z emerytur w łącznej wysokości około 2.600,00 zł, przy czym jest to kwota już po uwzględnieniu potrącenia zajęcia komorniczego. Opłacają czynsz w wysokości 600,00 zł miesięcznie. Małżonkowie zmuszeni byli sprzedać udział w nieruchomości (na której kiedyś mieszkali), aby choć w części spłacić swoje zadłużenie. Obecnie mieszkają w wynajmowanym mieszkaniu, nie znają jeszcze wysokości opłat za media, gdyż dopiero co się przeprowadzili. Małżonkowie za sprzedany swój udział w nieruchomości otrzymali kwotę 50.000,00 zł, którą niemal w całości przekazali na spłatę swych zobowiązań. Powód posiada liczne zobowiązania wobec banków i instytucji parabankowych,

w tym wobec jednego banku na kwotę 60.000,00 zł. C. L. i jego żona miesięcznie na zakup leków przeznaczają kwotę około 250,00 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dowodów z dokumentów.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest niezasadne. Wskazał, że zgodnie z treścią art. 189 § 1 k.p.c., powód może żądać ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny, przy czym interes prawny stanowi materialnoprawną przesłankę zasadności powództwa, co oznacza, że brak interesu prawnego skutkuje oddaleniem powództwa. W ocenie Sądu C. L. posiadał interes prawny w

wytoczeniu przedmiotowego powództwa, gdyż nie mógł na innej drodze uzyskać ochrony swych praw. Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na fakt zawarcia przez strony, już po wytoczeniu przedmiotowego powództwa, ugody pozasądowej. Dokonując rozważań w tym zakresie Sąd przypomniał, że ugoda stanowi umowę stron, mocą której strony te czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. W dalszej kolejności wyjaśnił, iż do ugody w pełni ma zastosowanie art. 65 § 1 i § 2 k.c., co skutkuje koniecznością dokonania wykładni umowy ugody na trzech poziomach, tj. ustalenia literalnego brzmienia umowy, ustalenia treści oświadczeń woli przy zastosowaniu reguł określonych w art. 65 k.c. i ustalenia sensu złożonych oświadczeń woli poprzez odwołanie się do zgodnego zamiaru stron i celu umowy. Zgodnie z art. 65 § 1 k.c., oprócz kontekstu językowego, przy interpretacji oświadczenia powoli powinno się brać pod uwagę także okoliczności złożenia oświadczenia woli, czyli kontekst sytuacyjny, na który składają się w szczególności dotychczasowe doświadczenia stron. Niezależnie od tego

z art. 65 § 2 k.c. wynika nakaz kierowania się przy wykładni umowy jej celem; dotyczy to zresztą wszelkich oświadczeń składanych innej osobie. Sąd Rejonowy przypomniał ponadto, że zgodnie z art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tłumaczyć tak jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Pojęcie „okoliczności złożenia oświadczenia woli” obejmuje faktyczne okoliczności jego złożenia, okoliczności dotyczące osoby składającego, bądź odbierającego oświadczenie w aspekcie podmiotowo - prawnym, kontakty stron poprzedzające złożenie interpretowanego oświadczenia, np. przebieg negocjacji. Zaznaczył, że przy wykładni umów art. 65 § 2 k.c. przyznaje pierwszeństwo kryteriom zamiaru stron oraz celu jaki chciały osiągnąć zawierając umowę. Chodzi tu o cel wspólny dla obu stron lub co najmniej jednej ze stron zaakceptowany przez drugą stronę umowy, zindywidualizowany w warunkach konkretnej umowy.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd pierwszej instancji uznał, że z treści spornej ugody wynika wprost, że dotyczy ona wzajemnych roszczeń stron wynikających z łączącej ich umowy pożyczki z dnia 7 lutego 2017 roku o numerze (...). Nadto w punkcie 4 ugody C. L. oświadczył, iż „odstąpi od dochodzenia od Wierzyciela wszelkich roszczeń z tytułu opisanej we wstępie umowy pożyczki”. W ocenie Sąd zapis ten czynił zasadnym podniesiony przez pozwanego zarzut powagi rzeczy ugodzonej, co musiało skutkować oddaleniem powództwa już co do samej zasady, albowiem powód nie podejmował żadnych prób uchylenia się od skutków złożonego przez siebie oświadczenia. Sąd Rejonowy nie miał przy tym wątpliwości, iż pomimo, że w zapisie ugody nie sposób wprost odnaleźć odwołania do niniejszej sprawy sądowej to umowa, której ta ugoda dotyczy została wskazana jednoznacznie, a biorąc dodatkowo pod uwagę jej kontekst sytuacyjny (to, że została zawarta już po wytoczeniu niniejszego powództwa), w konsekwencji rezygnacja przez C. L. „z wszelkich roszczeń” z tytułu umowy numer (...) dotyczyła również materii objętej powództwem w niniejszej sprawie.

Niezależnie od powyższego Sąd Rejonowy wskazał, że zawarta ugoda nie zmierzała do obejścia prawa, a powództwo - nawet przy braku zarzutu - nie zasługiwałoby na uwzględnienie.

Rozważania w tym zakresie Sąd rozpoczął od przypomnienia, że w dniu 11 marca 2016 roku weszły w życie niektóre przepisy ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 roku o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (zmieniające m.in. ustawę o kredycie konsumenckim), które wprowadziły rozwiązania wzmacniające ochronę osób fizycznych w obszarze kredytów konsumenckich udzielanych przez banki i instytucje pożyczkowe. Ustawa wprowadziła nowe limity kosztów kredytów, którymi mogą być obciążani konsumenci i ogranicza koszty (z wyłączeniem odsetek), które ponosi konsument w związku z umową o kredyt konsumencki, czyli obejmuje m.in. prowizję, wszelkie opłaty oraz koszty usług dodatkowych. I tak, koszty pozaodsetkowe kredytu nie mogą przekroczyć obecnie sumy dwóch składników: 25% kredytu (część stała) oraz 30% wartości kredytu w skali roku (część zmienna zależna od czasu trwania umowy). W dalszej kolejności Sąd Rejonowy wskazał, iż skoro powód podnosił, że poszczególne opłaty składające się na jego zobowiązanie umowne są sprzeczne z dobrymi obyczajami, ustaleniu wymagało, czy kwestionowane przez powoda postanowienia umowne były dla stron wiążące. Po zreferowaniu konstrukcji niedozwolonych klauzul umownych, przewidzianych przez art. 385¹ § 1 k.c., Sąd doszedł do przekonania,

iż sporne opłaty w postaci prowizji za udzielenie pożyczki, opłaty przygotowawczej oraz opłaty dodatkowej za usługę (...) nie mogą być postrzegane w kategorii postanowień abuzywnych, objętych dyspozycją w/w przepisu, jak również, jako próba obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Odnosząc się do opłaty przygotowawczej Sąd a quo wskazał,

że jej wysokość była niewygórowana (129 zł), a przy tym stała i niezależna od kwoty udzielanej pożyczki. Opłata ta wiązała się z przygotowaniem dokumentów, weryfikacją zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, oceną ryzyka kredytowego, przy czym Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że każdy pożyczkodawca przed zawarciem umowy ponosi pewne nakłady finansowe. W zakresie prowizji Sąd wyjaśnił, iż stanowi ona wynagrodzenie za dokonanie czynności prawnej, może także pełnić funkcję wynagrodzenia z tytułu ryzyka. Jednocześnie brak jest w obowiązujących przepisach prawa zakazu umawiania

się o prowizję, a jej wysokość nie jest limitowana przepisami. Z kolei opłata za (...) była związana ze skorzystaniem przez pożyczkobiorcę z fakultatywnej opcji, która umożliwiała mu odroczenie lub obniżenie spłaty rat. Mając powyższe na uwadze, jak również okoliczność, iż sporne opłaty nie przekraczają pozaodsetkowych kosztów kredytu, Sąd Rejonowy uznał, że nie mogą być one postrzegane jako niedozwolone koszty pozaodsetkowe.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. mając na uwadze sytuację życiową i majątkową powoda.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Od powyższego wyroku apelację złożył powód zaskarżając go w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 1 sentencji. Zaskarżonemu orzeczeniu strona apelująca zarzuciła naruszenie:

1. art. 223 § 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 4 k.p.c. poprzez przyjęcie, że sprawa została zakończona ważną ugodą w sytuacji, gdy porozumienie stron nie zostało zwarte przed sądem, a było sprzeczne z prawem o ochronie konsumentów, sprzeczne z dobrymi obyczajami - gdyż zawarto je bez wiedzy i zgody adwokata powoda, wreszcie za jego pomocą strona pozwana zmierzała do obejścia przepisów o postępowaniu sądowym i ochronie konsumentów, gdyż w porozumieniu tym nie wspomniano sygnatury sprawy ani nazwy Sądu i nie wspomniano nawet o toczącej się sprawie sądowej, przez co powód nie mógł wiedzieć, że zawierał jakąkolwiek ugodę,

2. art. 917 k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 2 k.c. poprzez uznanie, że jest ważną ugodą porozumienie, które miało na celu omięcie przepisów o postępowaniu sądowym oraz zostało zawarte bez wiedzy i zgody adwokata reprezentowanej strony, a także bez poinformowania zawierającego ją konsumenta, że uгода wiąże się z toczącą się sprawą sądową,

3. art. 383¹ k.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c. poprzez uznanie, że wprowadzone w podpisanym przez powoda wzorcu umownym klauzule zobowiązujące konsumenta do zapłacenia "opłaty przygotowawczej" wynoszącej 129 zł, "wynagrodzenia prowizyjnego" wynoszącego 1.311,00 zł oraz "ceny Twojego Pakietu" wynoszącego 300,00 zł są ważne pomimo, że ich wysokość ewidentnie nie jest związana z kosztami poniesionymi przez pożyczkodawcę w związku z zawieraniem umowy i zapłatą kwoty pożyczki,

4. art. 385¹ k.c. w zw. z art. 385² k.c. poprzez przyjęcie, że wprowadzone do umowy o charakterze konsumenckim dodatkowe opłaty takie jak "opłata przygotowawcza" wynosząca 129 zł, "wynagrodzenie prowizyjne" wynoszące 1.311,00 zł oraz "cena Twojego Pakietu" wynosząca 300,00 zł, a równe niemal kwocie uzyskanej przez konsumenta pożyczki nie zmierzają do sztucznego zwiększenia kwoty pożyczki zawieranej z konsumentem, są zgodne z dobrymi obyczajami i nie naruszają interesów konsumenta,

5. art. 385¹ k.c., 385² k.c. oraz 385³ k.c. poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy przewidziane w umowie zawartej przez strony klauzule przewidujące "opłatę przygotowawczą" wynoszącą 129 zł, "wynagrodzenie prowizyjne" wynoszące 1.311,00 zł oraz "cenę Twojego Pakietu" wynoszącą 300,00 zł, rażąco naruszają interes powoda jako

konsumenta przez swoją wygórowaną wysokość i brak ekwiwalentnego świadczenia na rzecz konsumenta i przez to powoda nie wiążą,

6. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy pozwana stosuje dodatkową opłatę przygotowawczą pod nazwą "opłaty prowizyjnej" wynoszącą 1.311,00 zł, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty,

7. art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że celem tej regulacji było ograniczenie praw konsumenta i dopuszczenie do ustanawiania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przekraczającej koszty poniesione przez kredytodawcę w związku z zawartą umową.

W związku z podniesionymi zarzutami apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, zasądzenie na rzecz adwokata W. G. kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej za drugą instancję, które to koszty nie zostały uiszczone w całości, ani w części oraz o nieobciążanie powoda kosztami postępowania.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ujawnione dowody zostały ocenione z uszanowaniem granic swobody przyznanej organowi orzekającemu, bez jakiegokolwiek naruszenia zasad logiki, czy doświadczenia życiowego. Taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w treści art. 233 § 1 k.p.c., przy czym, co należy podkreślić, zarzut naruszenia tego przepisu nie był podnoszony przez apelującego.

Odnosząc się do wywiedzionych w treści apelacji zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 223 § 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 4 k.p.c., Sąd Okręgowy uznał je za chybione. W ocenie Sądu Okręgowego w sprawie nie ziściły się przesłanki, o których mowa w art. 203 § 4 k.p.c., które pozwalałyby zakwalifikować ugodę stron, jako niedopuszczalną. Podnoszone przez apelującego okoliczności związane z osobą powoda, w szczególności jego wykształceniem, przebywaniem na emeryturze, mają irrelevantne znaczenie, albowiem strona powodowa nie próbowała nawet wykazać, iż w dacie zawierania spornej ugody nie miała świadomości jej treści oraz wynikających z niej skutków. W sprawie brak było także dowodów, które mogłyby świadczyć o tym, iż powód zawarł ugodę pod przymusem, czy też był do jej zawarcia nakłaniany przez pożyczkodawcę. Nie sposób również przyjąć, jak usiłuje to robić pełnomocnik powoda, iż powód nie miał świadomości, że podpisuje porozumienie dotyczące niniejszej sprawy. Wprawdzie zgodzić się należy z twierdzeniem, iż uгода została sporządzona w sposób mało szczegółowy, zwłaszcza brak było w jej postanowieniach odniesienia do przedmiotowego sporu, nie oznaczono nawet sygnatury akt sprawy, to jednocześnie, jak słusznie ocenił Sąd Rejonowy, w jej treści wprost wskazano, iż dotyczy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 7 lutego 2017 roku. W konsekwencji oczywistym pozostaje, że C. L. sygnując sporną ugodę własnym podpisem miał pełną wiedzę na temat tego, czego ta uгода dotyczy. Kończąc tę część rozważań wskazać również należy, że brak jest także podstaw do przyjęcia, że postępowanie pozwanego, który podjął kontakt z powodem bez udziału jego pełnomocnika, a jednocześnie doprowadził do zawarcia ugody z pominięciem Sądu, było sprzeczne z prawem, zmierzało do obejścia przepisów postępowania cywilnego o procedurach sądowych i ochronie konsumentów, a nadto było sprzeczne z dobrymi obyczajami. Godzi się przypomnieć, że czynność prawna jest sprzeczna z ustawą, jeżeli jej treść jest formalnie i materialnie niezgodna z bezwzględnie obowiązującym (imperatywnym) lub jednostronnie bezwzględnie obowiązującym (semiimperatywnym) przepisem prawa, a więc przepisem, który nie pozostawia stronom swobody odmiennego kształtowania treści stosunku prawnego. Sprzeczność czynności prawnej z ustawą polega najogólniej na tym, że indywidualna i konkretna „norma” postępowania, wynikająca z czynności prawnej, koliduje z normą generalną i abstrakcyjną wynikającą z ustawy. Sprzeczność taka

występuje przede wszystkim wtedy, gdy czynność nie respektuje zakazu ustawowego oraz gdy nie zawiera treści lub innych elementów objętych nakazem ustawowym. Z kolei czynność prawna mająca na celu obejście ustawy zawiera pozór zgodności z ustawą, ponieważ jej treść nie zawiera elementów wprost sprzecznych z przepisem, ale skutki, które wywołuje i które objęte są zamiarem stron, naruszają zakazy lub nakazy ustawowe. W grę wchodzi przy tym nakazy i zakazy wynikające z norm bezwzględnie obowiązujących oraz semiimperatywnych, gdyż tylko one zabraniają kształtowania stosunków prawnych przez system prawny zakazanych. Wreszcie czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego to czynność naruszająca podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania, słuszności, moralności i godziwości. Wymaganie zgodności czynności prawnej z zasadami współżycia społecznego jest zagadnieniem kontekstu faktycznego, tj. okoliczności danego wypadku i jakakolwiek próba uogólnień adekwatnych do każdej sytuacji byłaby skazana z góry na niepowodzenie. Przy ocenie zgodności ugody z zasadami współżycia społecznego nie można pomijać przyczyn zawarcia tej ugody i okoliczności towarzyszących jej zawarciu (por. wyrok SN z dnia 8 grudnia 2010 roku, V CSK 157/10, LEX).

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy wskazać należy, że pomijając samą okoliczność, iż w apelacji nie przytoczono przepisów, do obejścia których rzekomo zmierzał pozwany, co już samo w sobie wręcz uniemożliwia merytoryczne odniesienie się do omawianego zarzutu, wyjaśnić należy, że wprawdzie sytuacja, w której pozwany zwróciłby się z propozycją ugody do pełnomocnika powoda byłaby niewątpliwie bardziej klarowna i nie budziła wątpliwości natury etycznej, to jednocześnie kwestionowane działanie pozwanego nie może być poczytane w kategoriach działań, o których mowa

w art. 203 § 4 k.p.c. Działanie to nie było sprzeczne z prawem, powód nie wykazał, aby zmierzało ono do jego obejścia, w ocenie Sądu Okręgowego nie było ono także sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Powód niewątpliwie miał świadomość bycia dłużnikiem pozwanego, znał rozmiar swojego zadłużenia oraz źródło jego powstania, i chociaż na gruncie niniejszej sprawy kwestionował zasadność naliczenia przez pozwanego szeregu opłat, to jednocześnie brak jest podstaw do przyjęcia, iż sama ta okoliczność wykluczała zawarcie przez strony ugody. Na jej mocy strony poczyniły wzajemne ustępstwa, powód swoje zadłużenie w sposób wskazany w ugodzie, nadto w sprawie nie zostało wykazane, aby pozwany przystępując do ugody działał podstępnie, czy też nielojalnie w stosunku do dłużnika.

Przechodząc do analizy zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego, należy ją rozpocząć od oceny zgłoszonego przez powoda zarzutu naruszenia przepisu art. 917 k.c. w zw. z art. 58 § 1 i § 2 k.c. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. O czym była mowa wyżej, powód miał świadomość treści zawieranej z pozwanym ugody oraz jej skutków, w szczególności, jak zasadnie uznał Sąd a quo, C. L. musiał dysponować wiedzą, że składając oświadczenie o treści „dłużnik ze swojej strony oświadcza, że odstąpi od dochodzenia od wierzyciela wszelkich roszczeń z tytułu opisanej we wstępie umowy pożyczki” rezygnuje w istocie z roszczeń dochodzonych na gruncie przedmiotowej sprawy. Jeszcze raz wyraźnego podkreślenia wymaga, iż samo pominięcie w treści ugody zapisów odnoszących się do niniejszego postępowania, wobec precyzyjnego określenia stosunku cywilnoprawnego, którego dotyczyło porozumienie stron, nie może deprecjonować skutków prawnych ugody, ani też być podstawą do wywodzenia zarzutów, iż powód nie wiedział czego ugoda dotyczy. W ocenie Sądu Okręgowego

o ile istnieją podstawy do przyjęcia, iż sporna ugoda mogła być bardziej szczegółowa, o tyle nie sposób przyjąć, że jej postanowienia były niejasne, nieprecyzyjne, bądź też by budziły jakiegokolwiek wątpliwości interpretacyjne. Tym samym Sąd Okręgowy w pełni podziela dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę przedmiotowego porozumienia dokonaną przez pryzmat przepisów

art. 65 § 1 i § 2 k.c.

Mając na uwadze powyższe rozważania, jak również okoliczność, iż powód nie usiłował uchylić się od skutków prawnych zawartej ugody (art. 918 k.c.), należało uznać, że w sprawie ziściła się przesłanka powagi rzeczy ugodzonej (res transacta). Należy podkreślić, że zasadne podniesienie zarzutu powagi rzeczy ugodzonej wywołuje skutek materialnoprawny w postaci odmowy uwzględnienia powództwa o roszczenie objęte przedmiotowym zakresem ugody. W wyniku zawarcia ugody strony załatwiają sporną między nimi sprawę, likwidując w ten sposób spór i regulując łączący je stosunek prawny. Wykonanie zaś ugody prowadzi do wygaśnięcia stosunku prawnego. Już zatem wyłącznie z

tej przyczyny przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu, co czyniło zbędnym odniesienie się przez Sąd Okręgowy do pozostałych zarzutów wywiedzionych w apelacji.

Jedynie zupełnie na marginesie wskazać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że nawet bez podniesienia zarzutu powagi rzeczy ugodzonej powództwo nie podlegałoby uwzględnieniu jako, że kwestionowane zapisy umowy pożyczki nie są sprzeczne z prawem, czy dobrymi obyczajami, ze względów szczegółowo wskazanych i przeanalizowanych przez ten Sąd. W konsekwencji, wobec tego, że Sąd drugiej instancji w pełni podziela również dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną zgromadzonego materiału dowodowego pod kątem zgodności zapisów umowy pożyczki z prawem, czy dobrymi obyczajami zbędnym jest powtarzanie za Sądem Rejonowym argumentacji przemawiającej za powyższą oceną prawną żądania powoda, ta bowiem została przedstawiona przez Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i kompletny. W efekcie również pozostałe zarzuty apelacji, wskazane w pkt 3-7 nie zasługują na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe, uznając apelację za bezzasadną, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, że sytuacja majątkowa i życiowa powoda uzasadniają zastosowanie dobrodziejstwa z przytoczonego przepisu.

Jednocześnie Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa

– Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz adwokata W. G. kwotę 369 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość wynagrodzenia adwokata ustalono w oparciu o § 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 8 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016, poz. 1714).